

ФАРМАКОВСКИ, САВИЋ И УРОШЕВИЋ ДОБИЛИ УЛИЦЕ У БЕОГРАДУ

Скупштина града Београда усвојила је предлог, који је поднео Савез енергетичара Србије, уз изузетну подршку Машинског факултета у Београду и у сарадњи са Музејом науке и технике, да се тројици великана српске енергетике доделе имена улица. Одлуком, усвојеном на седници 25. јула 2019. академици проф. Владимир Фармаковски и проф. Димитрије Савић и инж. Богољуб Урошевић Црни добили су улице у главном граду. Проф. Фармаковски је тридесет година предавао на Техничком факултету у Београду, био први декан Машинског факултета, био први машински инжењер – академик, основао је и предводио Машински институт у САНУ. Проф. Савић је за пет деценија прошао пут од инжењера - почетника у првој српској термоцентрали до техничког директора Електропривреде Србије, редовног професора Машинског и Електротехничког факултета, почасног доктора наука Београдског универзитета и члана Председништва САНУ. Инж. Урошевић је оснивао и руководио предузећима ЕЛСАП (из којег су настали ЕПС и ГСП), Термоелектропројект (из којег је настао Енергопројект), Термоелектро (у којем је створио Фабрику котлова) и ЗЕПС (Заједница електропривредних предузећа Србије) а изградња ТЕНТ-а у Обреновцу је његова замисао, од инвестиционих одлука до личног руковођења изградњом.

БИОГРАФИЈЕ

Академик проф. др. Владимир Фармаковски

Лични подаци

Рођен у Симбирску, Русија 8./21. октобра 1880. Отац Владимир Игњатија Фармаковски.

У Симбирску је завршио основну школу, даље школовање је наставио у Санкт Петербургу¹ - матурирао је у гимназији 1898. а дипломирао је 1903. машинску технику на Технолошком институту.

По дипломирању одслужио је двогодишњи војни рок у Руској ратној морнарици у Севастопољу, најпре као млађи машински инжењер а од 1. јануара 1905. године у чину поручника.

У Југославију долази 1920. и постаје хонорарни професор, а од 1928. редовни професор на Техничком факултету у Београду за локомотиве и парне котлове. Умро је у Београду, 5. јун 1954., као пензионисани професор Универзитета у Београду и редовни члан Српске академије наука и уметности.

Радна биографија - укратко

- Дипломирао 1903. машинску технику на Технолошком институту у Санкт Петербургу.
- 1909. године изабран за доцента на Политехничком институту у Кијеву, затим биран за ванредног па редовног професора, у Кијеву до краја 1919. године.
- У Југославију долази 1920. и постаје хонорарни професор, а од 1928. редовни професор на Техничком факултету у Београду.
- Држављанство је добио 1927. године.
- 1929. одликован Краљевским орденом Светог Саве.

¹ Санкт Петербург од 16. маја 1703 до 19. јула 1914

- После ослобођења постављен за старешину Машинско-електротехничког одсека а по оснивању Машинског факултета 1948. изабран за првог декана факултета и за шефа катедре за железничко машинство.
- 1948 изабран за редовног члана Српске академије наука и уметности, био је први машински инжењер – академик; одмах му је поверен посао секретара Одељења техничких наука Академије.
- Дужност првог управника новооснованог Машинског института САНУ обављао већ као дописни члан Академије – у знак признања, после смрти проф. Фармаковског овај Институт је добио име свог оснивача „Владимир Фармаковски“.
- Поред научно стручних радова, објављених у земљи и иностранству, написао неколико књига које су се користиле и као универзитетски уџбеници.
- 1947. за свој дугогодишњи рад одликован Орденом рада I реда, добитник је великог броја похвалница и признања.
- Целокупан научни и стручни рад проф. Фармаковског одвијао се у области машинских система железница, првенствено у области парних локомотива
- У тој области, проф. Фармаковски је цео радни век посветио теоријским, конструкционим и експерименталним истраживањима термичких процеса.
- Своја најзначајнија, завршна истраживања остварио у Машинском институту САНУ, посебно се посвећујући избору најповољнијих конструкција за услове експлоатације локомотива Југословенских државних железница.
- У Српској академији наука и уметности интензивно је радио на организацији и подстицању развоја науке.

Радна биографија

После дипломирања радио је у морнарици, индустрији и на железницама у Русији и као конструктор локомотива у ХанOVERу.

За научни и просветни рад определио се врло рано – већ 1909. године изабран је за доцента на Политехничком институту у Кијеву, где је затим као ванредни па редовни професор на катедри примењене механике остао до краја 1919. године.

У Краљевину Срба, Хрвата и Словенаца прешао је већ почетком 1920. године. Као признати стручњак и универзитетски професор непосредно по доласку, у априлу 1920. године постављен је за професора на Техничком факултету Универзитета у Београду, на катедри за грађење машина, котлова и локомотива. Две године касније статус проф. Фармаковског је потпуно регулисан – постављен је за редовног уговорног професора на Техничком факултету у Београду. Држављанство је добио 1927. године, у августу 1929. године одликован је Краљевским орденом Светог Саве.

У току немачке окупације Србије до 1943. године није одржавана настава на Универзитету али је пред крај рата поново организована и проф. Фармаковски је одржавао своја предавања на катедри за парне машине.

Одмах по ослобођењу, проф. Фармаковски је уз редовна предавања постављен за старешину Машинско-електротехничког одсека а по оснивању Машинског факултета 1948. изабран је за првог декана факултета и за шефа катедре за железничко машинство.

За редовног члана Српске академије наука и уметности изабран је 1948. године, био је први машински инжењер – академик. Одмах му је поверен посао секретара Одељења техничких наука Академије а дужност првог управника новооснованог Машинског института САНУ обављао је и пре тога, као дописни члан Академије – у знак признања, после смрти проф. Фармаковског овај Институт је добио име „Владимир Фармаковски“ по свом оснивачу.

У току свог рада проф. Владимир Фармаковски је поред научно стручних публикација, објављених у земљи и иностранству, написао неколико књига које су се између осталог користиле и као универзитетски уџбеници.

За свој дугогодишњи рад академик Владимир Фармаковски је 1947. године одликован Орденом рада I реда и добитник је великог броја похвалница и признања.

Целокупан научни и стручни рад проф. Фармаковског одвијао се у области машинских система железница, првенствено у области парних локомотива, које свакако спадају међу прве и најзначајније машинске системе на почетку двадесетог века. У тој области, проф. Фармаковски је цео радни век посветио теоријским, конструкционим и експерименталним истраживањима термичких процеса, од сагоревања горива, првенствено угља, преко одређивања облика ложишта, смањења губитака топлоте, преношења топлоте кроз зидове ложишта до процеса загревања воде и стварања паре у котлу. У томе посебно место имају прегрејачи паре, којима се бавио истрајно и непрекидно.

Своја најзначајнија, завршна истраживања проф. Фармаковски је остварио у Машинском институту САНУ, посебно се посвећујући избору најповољнијих конструкција за услове експлоатације локомотива Југословенских државних железница.

У Српској академији наука и уметности интензивно је радио на организацији и подстицању развоја науке. На бројним скуповима научника у Одељењу техничких наука, где је био секретар, разматрани су проблеми научних и стручних активности и анализирани резултати рада, посебно после припајања Одељењу Института „Никола Тесла“ и „Јарослав Черни“ и Института за угљ.

О значају и добробити од доласка проф. Фармаковског у Београд одмах после Првог светског рата најбоље говори његов рад на Универзитету, где су за обнављање и успостављање редовних студијских програма недостајали управо формиран, способни предавачи и научни радници, каквих нова држава није имала ни у приближно потребној мери.

Тако је проф. Фармаковски држао наставу не само из предмета своје специјалности (Парни котлови, Локомотиве, Грађење машина, Енциклопедија машинства) него и из предмета, за које није било стасалих предавача а без којих није било могуће комплетно техничко образовање, као што су Хидраулички мотори, Машински елементи, Техничко цртање. Уз предавања, проф. Фармаковски је писао уџбенике и скрипта и припремао своје сараднике и наследнике, као што су на пример „Упутства за пројектовање машинских елемената“ у седам свезака, при чијој су се изради калили будући дугогодишњи најуспешнији професори Машинског факултета – Душан Витас, на пример. Или када је 1947. издао капитално дело „Парни котлови“ а његови сарадници на челу са проф. Војиславом Ђурићем припремили други и трећи том тог уџбеника за студенте али и за инжењере, запослене у пројектовању, изградњи и експлоатацији енергетских објеката.

Главни извор података:

Српска академија наука и уметности, Биографије и библиографије, Књига X, II одељење, књига 8, Живот и дело српских научника, Београд 2005, *Зоран Савић: Владимир Фармаковски (1880-1954)*

Академик проф. Димитрије Савић

Лични подаци

Рођен 29. септембра 1898. у Београду, родитељи Милутин и Даница Савић. Умро 16. априла 1981. године.

Основну школу и гимназију је завршио у Београду. У току Првог светског рата похађање гимназије је прекидао 1915. године због повлачења војске и народа али због болести није напуштао Србију, па је током окупације остао у Београду и био интерниран у Београдској тврђави.

Одмах по ослобођењу као свршени ученик гимназије почео је да ради у Београдској електричној централни, као магационер. То је био његов улазак у енергетику, где је остао до краја живота.

Заинтересован за технику, изборио се за место ложача котлова али је напустио посао 1919. године када су Белгијанци преузели Централу.

Исте године уписао се на Машинско-електротехнички одсек Техничког факултета Универзитета у Београду, где је у року дипломирао 1923. године, стекавши звање, које је имало велики значај у његовој професионалној каријери – постао је електро-машински инжењер.

После завршетка студија служио је војни рок 1923/1924 године у морнарици, из које је изашао као резервни поручник (у резервног капетана унапређен је 1940. године).

Радна биографија - укратко

- 1923. дипломирао на Машинско-електротехнички одсеку Техничког факултета Универзитета у Београду.
- У јануару 1925. запослио се у Београдској електричној централни, која је тада пословала у саставу Дирекције трамваја и осветљења Града Београда и која је имала у свом саставу парну машину.
- Следеће године постављен за шефа новоградње да води монтажу и пуштање у рад нових парних котлова и турбина а лично је пројектовао димњак висине 85 метара.
- У завршеној термоелектрани "Снага и светлост", у којој је било осам котлова и четири турбине, снаге 30 MW, која је била једна од најасавременијих у Европи, постављен је за техничког управника.
- Започео свој научно-истраживачки рад у енергетици, првенствено на сагоревању лигнита и на квалитету напојне воде за котлове великих снага – дисциплина, које су и у Европи биле у повоју.
- 1946. формирано Електрично предузеће Србије (ЕПС), у коме је Савић постављен за техничког директора.
- Руководио производњом електричне енергије у обновљеним погонима и обновом централа и пројектовањем нових хидроелектрана и термоелектрана.
- Учествовао у изради плана електрификације Југославије у оквиру Петогодишњег плана ФНРЈ.
- 1950. године поверено му је стручно руковођење изградњом и пуштањем у рад термоелектране „Велики Костолац“, тада наше највеће термоцентрале.
- Успешно решио реконструкцију котлова, пројектованих за угаљ квалитетнији од косточаког па га је Влада Републике Србије наградила а 1955. године је одликован Орденом рада првог реда.
- Од 1950. године као директор бироа за пројектовање термоелектрана у савезном министарству а у српском бироу водио пројектовање највећих термоелектрана.
- 1956. преузео вођење новооснованог бироа за нуклеарне централе.
- Од 1926. до 1930. био асистент за парне турбине на Техничком факултету, од 1948. до 1957. ванредни а од 1957. до 1962. и редовни професор на Електротехничком факултету.
- На Машинском факултету предавао од 1957. све до 1973. иако пензионисан 1966, повремено предавао на Машинском факултету у Приштини и Техничком факултету у Новом Саду.
- За почасног доктора наука Београдског универзитета промовисан је 15. новембра 1971. године.
- Од 1961. до 1980. заступао југословенску електропривреду у експертској групи при Економском комитету ОУН у Женеви.
- Од 1966. је саветник генералног директора Здруженог електропривредног предузећа Србије.
- На Скупштини Српске академије наука и уметности 17. децембра 1959. изабран за дописног а 7. марта 1968. за редовног члана Академије. Био је и остао једини

члан САНУ из ове привредне гране! Од 1971. до 1977. био секретар одељења у САНУ а до краја живота члан председништва САНУ.

Радна биографија

По одслужењу војног рока, у јануару 1925. године запослио се у Београдској електричној централни, која је тада пословала у саставу Дирекције трамваја и осветљења Града Београда и која је погоњена парном машином. Већ следеће године постављен је за шефа новоградње са задатком да води монтажу и пуштање у рад нових парних котлова и турбина а лично је пројектовао димњак висине 85 метара. У завршеној термоелектрани "Снага и светлост", у којој је било осам котлова и четири турбине, снаге 30 MW, која је била једна од најсавременијих у Европи, Димитрије Савић је постављен за техничког управника. У то време централа је била већ дата у концесију Швајцарском удружењу банака, што на свој начин говори о угледу, који је млади инжењер уживао.

Са тог места је ишао у Немачку и Швајцарску на стручна усавршавања у најпознатијим фабрикама парних котлова и турбина и тада је започео свој научно-истраживачки рад у енергетици, првенствено на сагоревању лигнита и на квалитету напојне воде за котлове великих снага – дисциплина, које су и у Европи биле у повоју.

Како су у Србији доминантни угљеви лигнити, то су у новоотвореној термоцентрали „Снага и светлост“ постављени котлови на лигнит. Али ложишта котлова набављених у иностранству нису одговарала домаћем лигниту а страна искуства у овој области нису била од помоћи па је Димитрије Савић са групом електромашинских инжењера започео вишегодишња истраживања на испитивању особина домаћих лигнита и побољшавању карактеристика котлова а његова решења била су економична, једноставна и оригинална. Тако су, захваљујући стеченим знањима и личној инвентивности Димитрија Савића, на котловима у београдској централни обављене реконструктивне измене, чији је резултат био знатно повећана продукција паре.

У Централни је остао све до 1945. године а пре него што су окупатори у октобру 1944. онеспособили централу за рад, Димитрије Савић је са групом сарадника склонио виталне делове агрегата па је Централна поново прорадила одмах по ослобођењу града, већ у новембру исте године!

После Другог светског рата формирано је Електрично предузеће Србије (ЕПС), у коме је Савић постављен за техничког директора. Ово предузеће је водило обнову електрана, порушених у току рата као и изградњу нових електроенергетских капацитета. У том предузећу Димитрије Савић је руководио производњом електричне енергије у обновљеним погонима али и обновом централа у Лесковцу, Нишу, Зајечару, Вреоцима и Приштини, пројектовањем нових хидроелектрана Власина, Овчар бања и Међувршје и термоелектрана „Мали“ и „Велики Костолац“, „Колубара“, „Косово“ и „Соко“. Учествовао је у изради плана електрификације Југославије у оквиру Петогодишњег плана ФНРЈ, којим је већ 1946. године предвиђена изградња високонапонске преносне мреже напона 110 kV, а затим и 220 kV, за повезивање извора и потрошача. Као делегат нашег министарства у Чехословачкој је 1947. и 1948. године радио на контроли и усавршавању котлова, који су били уговорени за југословенске електране. Због резолуције Информбироа, уговорени котлови нису били испоручени па је Димитрије Савић упућен у САД, где је 1949. проучавао могућности куповине америчких котлова.

Почетком 1950. године поверено му је стручно руковођење изградњом и пуштањем у рад термоелектране „Велики Костолац“, тада наше највеће термоцентралне. Успешно је решио реконструкцију котлова, пројектованих за угаљ квалитетнији од косточлачког па га је Влада Републике Србије наградила а 1955. године је одликован Орденом рада првог реда.

Крајем 1950. године постављен је за директора бироа за пројектовање термоелектрана у савезном министарству а 1951, када је овај биро подељен и размештен у републичке бирое, Димитрије Савић је постављен за директора сектора

за термоелектране у српском бироу – Енергопројекту. Радио је на пројектовању термоелектрана „Косово“, „Колубара“ и „Обреновац“. Руководио је и учествовао је у пројектовању енергана-електрана за спрегнуту производњу топлотне и електричне енергије, као што су Зеница, Лукавац, Вискоза-Лозница као и прве наше топлане са гасним турбинама „Нови Београд“ (пуштена у рад 1965. године). Ту је остао до 1960. године, с тим што је од 1956. преузео и вођење новооснованог бироа за нуклеарне централе.

Паралелно са богатим радом у вођењу изградње и погона енергетских објеката био је ангажован на Београдском универзитету. Од 1926. до 1930. био је асистент за парне турбине на Техничком факултету, од 1948. до 1957. ванредни а од 1957. до 1962. и редовни професор на Електротехничком факултету. На Машинском факултету је предавао од 1957. све до 1973. иако је пензионисан 1966. године. Повремено је предавао на Машинском факултету у Приштини и Техничком факултету у Новом Саду. Предавао је термодинамику и термичке машине, пројектовање, опрему и експлоатацију термоелектрана.

За почасног доктора наука Београдског универзитета промовисан је 15. новембра 1971. године.

Од 1961. до 1980, готово две деценије Димитрије Савић је заступао југословенску електропривреду у експертској групи при Економском комитету ОУН у Женеви. Од 1966. је био саветник генералног директора Здруженог електропривредног предузећа Србије.

На Скупштини Српске академије наука и уметности 17. децембра 1959. године Димитрије Савић је изабран за дописног а 7. марта 1968. године за редовног члана Академије. Био је и остао једини члан САНУ из ове привредне гране! Од 1971. до 1977. био је секретар одељења у САНУ а до краја живота члан председништва САНУ. У оквиру Техничког одељења, заједно са Зораном Зарићем, координирао је истраживање топлотног оптерећења водотокова отпадном топлотом коју испуштају термоелектране. Од 1978. године био је координатор макропројекта „Термоенергетика и нови извори енергије“.

Добитник је Седмојулске награде за животно дело и бројних плакета и признања за допринос у пројектовању и изградњи термоелектрана. Као илустрација времена и напретка у току радног века Димитрија Савића говори податак да је у том периоду снага наших термоелектрана порасла са 1 MW на 600 MW а Савић је све то време био у центру догађаја као иницијатор, пројектант, руководиоца изградње и одговорни руководиоца у избору пројеката.

Најважнија одлика научног рада Димитрија Савића је та да је свој интелектуални потенцијал усмеравао на оне научне и стручне проблеме, које је требало савладавати ради унапређења производње, техничких решења и посебно ради економије енергије или, данашњим речником речено, ради енергетске ефикасности.

За Димитрија Савића је посебно карактеристично то, што је истовремено обављао више одговорних дужности и то у планирању и пројектовању, у изградњи објеката и руковођењу експлоатацијом, у настави и научном раду на два факултета на Универзитету и у Академији наука. Све време је активно учествовао у планирању, пројектовању, изградњи и експлоатацији термоелектрана и далековода у земљи и у томе је стекао ауторитет најзначајнијег пројектанта термоелектрана и топлана у Србији.

Главни извор података:

Српска академија наука и уметности, Биографије и библиографије, Књига X, II одељење, књига 10, Живот и дело српских научника, Београд 2005, Миодраг Месаровић: Димитрије Савић(1898-1981)

Инж. Богољуб Урошевић

Лични подаци

Рођен у Скопљу, 26. априла 1911. године. Отац Бранко, мајка Јелена.

До 1915. живео у Скопљу, те године са породицом интерниран у Бугарску. По завршетку рата породица се 1918. вратила у Србију и настанила у Београду.

Целокупно школовање завршио је у Београду – основну школу, гимназију и на Техничком факултету дипломирао 1937. године на електро-машинском одсеку.

По завршетку факултета војни рок је служио у Дивуљама, у Далмацији.

Као млад инжењер предавао је у техничким школама у Земуну, за време Другог светског рата, под туђим именом, радио је као радник у Фабрици кугличних лежајева у Београду.

Целог живота пратио га је надимак, остао је познат као Богољуб Урошевић Црни.

Радна биографија - укратко

- Учествовао у формирању Београдског електросаобраћајног предузећа – БЕЛСАП-а, од 1945. је директор овог предузећа.
- Из БЕЛСАП-а настају Градско саобраћајно предузеће у Београду (ГСП) и Електрично предузеће Србије (ЕПС).
- 1946. Урошевић преузима дужност директора ЕПС-а, 1947. прелази у Министарство електропривреде Југославије, скраћено – МИНЕЛ, где је радио као директор сектора за инвестиције.
- 1950. године напустио је Министарство и створио предузеће „Термоелектро“. Преузео је делове Министарства електропривреде, термо и електромонтажних предузећа и пројектних бироа. Од већих делова ових бироа основан је „Термоелектропројект“ из којег ће касније настати „Енергопројект“.
- 1953. године започео изградњу Фабрике котлова у Београду, из које су већ следеће, 1954, изашли први производи.
- 1956. године формирана Заједница електропривредних предузећа Србије (ЗЕПС), Богољуб Урошевић је постао њен генерални директор.
- У ЗЕПС-у покреће израду инвестиционог пројекта изградње термоелектране у Обреновцу са пет агрегата, сваки снаге 200 MW, укупно 1.000 MW.
- 1965. прелази на место директора инвеститорске групе за изградњу електроенергетског гиганта – термоелектране „Обреновац“.
- Води изградњу термоелектране и пратећих капиталних објеката.
- 1970. из ове термоелектране потекли први киловати електричне енергије; ширењем овог објекта настале су Термоелектране „Никола Тесла“ (ТЕНТ), основа енергетике Србије, развоја рудника „Колубара“ и изградње велике термоелектране на овој локацији.
- Из ТЕНТ-а се одавно греје град Обреновац а у плановима је и грејање Београда.

Радна биографија

Одмах после ослобођења Богољуб Урошевић је учествовао у формирању Београдског електросаобраћајног предузећа – БЕЛСАП-а, од 1945. је директор овог предузећа.

Већ следеће године Богољуб Урошевић иницира реконструкцију овог предузећа из којег настају Градско саобраћајно предузеће у Београду (ГСП) и Електрично предузеће Србије (ЕПС), Урошевић је именован за директора ЕПС-а. На тој функцији остао је до 1947. године, када прелази у Министарство електропривреде Југославије или, скраћено – МИНЕЛ, где је радио као директор сектора за инвестиције,

преузимајући обимне послове на обнови и ревитализацији уништених и оштећених електроенергетских објеката.

Да би постављене задатке реализовао, покренуо је формирање предузећа, неопходних за спровођење амбициозних планова у електроенергетици Југославије – тада су настала предузећа „Електросрбија“, „Електроградња“, „Електромонтажа“ и „Електровод“. Та предузећа су преузела обнову постојећих и изградњу нових термо и хидроенергетских капацитета, међу првима термоелектрана „Мали Костолац“, „Мађари“, „Плевља“, „Мостар“, „Звездан“ и „Вреоци“ и у Фабрици шећера у Ћуприји и хидроелектране „Соколовица“.

Богољуб Урошевић је одлично разумео да су термоенергетски објекти малих капацитета корисни али да не обезбеђују држави праву шансу за развој. У следећој реорганизацији државних институција, 1950. године напустио је Министарство и створио предузеће „Термоелектро“. Као директор а већ неоспорног стручног и организационог ауторитета, преузео је делове Министарства електропривреде, термо и електромонтажних предузећа и пројектних бироа. Од већих делова ових бироа основан је исте године „Термоелектропројект“ из којег ће касније настати „Енергопројект“.

У наредних неколико година „Термоелектро“ је израстао у гиганта, који је омогућио да се пуне у рад термоелектране „Велики Костолац“, „Суботица“, „Бановићи“, „Зеница“, „Лучани“, хидроелектране „Сокоља“ и „Сапунчица“ и опрема у рудницима у Бору и Алексинцу и у шећерени у Зрењанину.

За овим објектима дошли су монтажерски радови у термоелектранама у Обилићу, Плевљима, Колубари и Какњу и у фабрикама - каблова у Светозареву и „Зорки“ у Шапцу.

Послови, које је „Термоелектро“ обављао били су првенствено монтажни радови на туђој опреми. Схватајући ограничења таквог ангажовања, Богољуб Урошевић је 1953. године започео изградњу Фабрике котлова у Београду, из које су већ следеће, 1954, изашли први производи. Захваљујући томе, „Термоелектро“ је постао носилац домаће термоенергетске привреде а касније, удружен са „Електросрбијом“, коју је такође формирао Урошевић, и комплетне енергетике и у Србији и у Југославији.

Када је 1956. године формирана Заједница електропривредних предузећа Србије (ЗЕПС), Богољуб Урошевић је постао њен генерални директор и остао на том месту све до трансформације ове заједнице у Здружено електропривредно предузеће Србије 1965. године.

Упркос децентрализацији инвестиција у земљи, ЗЕПС, на чијем је челу Богољуб Урошевић био скоро целу деценију, успео је да спроводи изградњу мреже и постројења од 35 kV и вишег напона и да, у оквиру ЈУГЕЛ-а, одлучује о градњи објеката и расподели средстава за објекте вишег напона, 110, 220 а касније и 400 kV као и о градњи производних термо и хидроенергетских капацитета.

На том месту, Богољуб Урошевић у оквиру ЗЕПС-а покреће израду инвестиционог пројекта изградње термоелектране у Обреновцу са пет агрегата, сваки снаге 200 MW, укупно 1.000 MW, што је двоструко више од првобитних планова ЈУГЕЛ-а (4x125 MW), а што је наишло на снажан отпор на разним странама и нивоима. Због тих отпора, реализација је ишла у фазама али, захваљујући изузетној упорности и убедљивости Урошевића никад није стала.

Не одустајући од своје идеје, свестан шта такав енергетски објект значи за Србију, 1965. године, одмах по новој трансформацији ЗЕПС-а Богољуб Урошевић преузима посао директора новоформиране инвеститорске групе за изградњу електроенергетског гиганта – термоелектране „Обреновац“, где је остао до пензионисања.

Из ове термоелектране потекли су први киловати електричне енергије у рекордном року – 1970. године. Даљим ширењем овог објекта настале су Термоелектране „Никола Тесла“ у Обреновцу, познати ТЕНТ, без кога се не би могла замислити енергетика Србије, као што се без ТЕНТ-а не би остварио ни развој рудника „Колубара“, што је опет за собом повукло и изградњу велике термоелектране на овој локацији. Касније су на обе локације долазиле фазе „Б“ са блоковима снаге 600 MW. Из ТЕНТ-а се одавно греје град Обреновац а у плановима је и грејање Београда.

У основи свих тих подухвата и достигнућа лежи идеја Богољуба Урошевића да се на обали Саве, у близини површинских копова угља и на ободу највећег конзумента енергије започне изградња енергетског колоса.

Посебан значај рада Богољуба Урошевића огледа се у његовој вештини да спаја искуства старије генерације, од које су учили он и његови сарадници, и нове, младе генерације, коју су предано упућивали у своја знања и искуства. Одмах после ослобођења, у електропривреди су били стари кадрови, који су остали у отаџбини а нису били проскрибовани од нових власти. Урошевић је умео да са њима оствари изваредну сарадњу и није пропустио да им се захвали на помоћи, коју су пружали и њему и његовим сарадницима. А из екипе Урошевићевих млађих сарадника излазили су стручњаци, који су и у земљи и у иностранству уживали висок углед и који су преузимали најодговорније дужности у енергетици Србије (Владимир Мочник – директор ТЕНТ-а, Раде Михаиловић – директор компаније „Никола Тесла“, Живојин Жика Гардиновачки – директор МИНЕЛ-а и други).

Главни извор података

ЈП ЕПС – огранак ТЕНТ, Обреновац, 2016, Жељко Мартиновић: *БЕЗ МРАКА НЕМА СВЕТЛОСТИ – Сећања на Богољуба Урошевића Црног*